

I norra Pärup på avräsningen finner vi redan på 1800-talet en kraftkarl vid namn Anders Malm. Vid av övriga Pärupsbor visade det sig att han var fullt utväxt, en riktig jätte. En yrkesman självutbildad, som kunde hantera hyvel, såg och huggjärn även som svarv och glasmästardiamant. Denna godmodige och hjälpsamme man fick träda till när fönsterrutor krossats eller när bondens mangelkärra kraschat. I senare fallet tog Malm såget på axeln och stegade iväg ner till södra Pärup där han ägde ett skogsskifte. En masurbjörk fälldes och av rotändan togs nu en stock som lämpade sig till två kraftiga hjulnav. En stor tyngd för en vanlig människa, men med klassen på axeln traskade han hem för att sätta igång svarven. Vid ett tillfälle träffade Malm en annan bybo, Nils Persson i havet. En liten man med krans under hakan men med talang för historier liksom Malm.

Under samtalet kom man in på försörjningen och hur svårt det var med brödfödan, varför Nils Persson föreslog att alla sextioåringar skulle skjutas liksom på Karl XI tid.

Malm tyckte det var ett väl tilltaget förslag isynnerhet när det kom från den lille havsmannen som till det yttre verkade som godheten själv.

Av en händelse råkades herrarna senare och det var på Nils Perssons 60-årsdag. Malm som hade i minne havsmannens yttrande angående 60-åringarnas vara eller icke vara påminde nu om förslaget. Ni hade ju varit skjuten i dag om Ert förslag hade gått igenom.

Havsmannen: Ja de ska ja si om di skäde me i da så hade ja sannerligen ankad på ed.

På den tiden då det var hufvörhör i bygden skulle ju alla som var lediga i en familj infinna sig. Husbonde, husmor, hemmavarande söner o döttrar pigor o drängar trängdes i stugorna och kuggfrågorna från prästen satte ofta tungorna i skaknin varför svaren blev både si o så.

Bjudningen efteråt var i många fall väl tilltagen och till allas belåtenhet. Efteråt var det alltid någon som ville ställa in sig hos prästen och på något sätt framhålla sin fromhet.

På ett bord låg en bok som en tant fick ögonen på i samma ögonblick som prästen promenerade förbi. I tro att det var en postilla kom det från damen.

Ack, Ack, Ack den som kunde leva efter denna boken.

Ja, sa prästen det är nog ingen konst, det är ju en kokbok.